

Kiss Ottó nem törekszik stílusbravúrokra, hanem a makulátlanul csengő mondatok ellenére is fontosabbnak tartja a történeteket, a lejegyzéseket. Az esztétizált nyelvhasználat nem uralkodik el az anekdotikusan, de mégis a kronológiát megtartva építkező regényen, amely nem idegenkedik a vallomásosságtól. Az álnaivitás maszkját magára vevő elbeszélésmód néha túltelítődik áhítattal, főleg, ha Istenről esik szó. Ezen nem érdemes csodálkozni, hiszen Isten háta mögött gyakran megeshetnek hibák – ezek azonban a néha érzelgőssé váló hangon kívül legfőképpen a vidéken és a vidéki emberen átszűrt történelem sajátjai.

Boldog Zoltán

